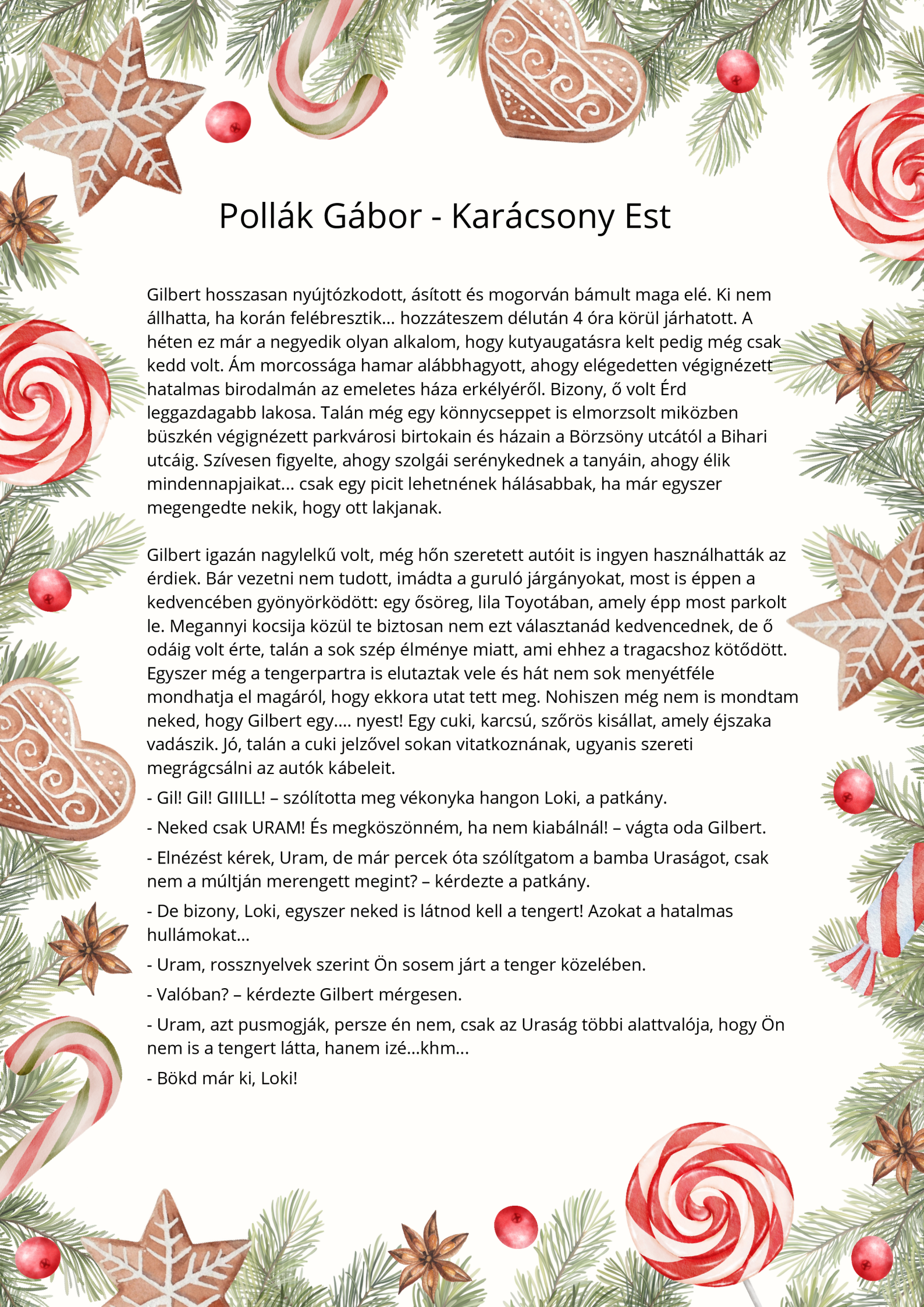

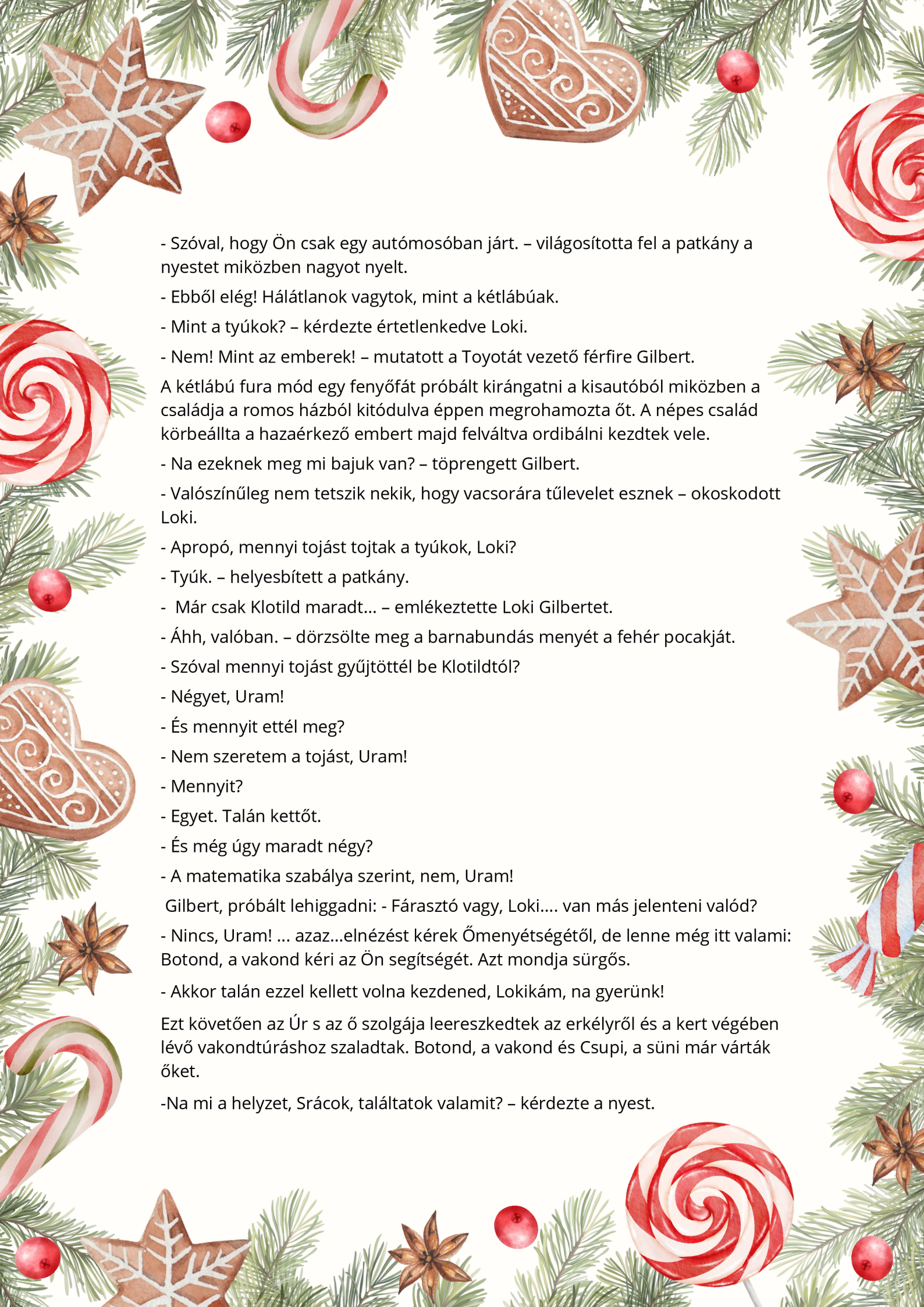

Pollák Gábor - Karácsony Est

Gilbert hosszasan nyújtózkodott, ásított és mogorván bámult maga elé. Ki nem állhatta, ha korán felébresztik... hozzáteszem délután 4 óra körül járhatott. A héten ez már a negyedik olyan alkalom, hogy kutyaugatásra kelt pedig még csak kedd volt. Ám morcossága hamar alábbhagyott, ahogy elégedetten végignézett hatalmas birodalmán az emeletes háza erkélyéről. Bizony, ő volt Érd leggazdagabb lakosa. Talán még egy könnycseppet is elmorzsolts miközben büszkén végignézett parkvárosi birtokain és házain a Börzsöny utcától a Bihari utcáig. Szívesen figyelte, ahogy szolgálai serénykednek a tanyáin, ahogy élnek mindennapjaikat... csak egy picit lehetnének hálásabbak, ha már egyszer megengedte nekik, hogy ott lakjanak.

Gilbert igazán nagylelkű volt, még hőn szeretett autót is ingyen használhatták az érdiek. Bár vezetni nem tudott, imádta a guruló járgányokat, most is éppen a kedvencében gyönyörködött: egy öreg, lila Toyotában, amely épp most parkolt le. Megannyi kocsija közül te biztosan nem ezt választanád kedvencednek, de ő odáig volt érte, talán a sok szép élménye miatt, ami ehhez a tragacshoz kötődött. Egyszer még a tengerpartra is elutaztak vele és hát nem sok menyétféle mondhatja el magáról, hogy ekkora utat tett meg. Nohiszen még nem is mondtam neked, hogy Gilbert egy.... nyest! Egy cuki, karcsú, szőrös kisállat, amely éjszaka vadászik. Jó, talán a cuki jelzővel sokan vitatkoznának, ugyanis szereti megrágcsálni az autók kábeleit.

- Gil! Gil! GIILL! – szólította meg vékonyka hangon Loki, a patkány.
- Neked csak URAM! És megköszönném, ha nem kiabálnál! – vágta oda Gilbert.
- Elnézést kérek, Uram, de már percek óta szólitgatom a bamba Uraságot, csak nem a múltján merengett megint? – kérdezte a patkány.
- De bizony, Loki, egyszer neked is látnod kell a tengert! Azokat a hatalmas hullámokat...
- Uram, rossznyelvek szerint Ön sosem járt a tenger közelében.
- Valóban? – kérdezte Gilbert mérgesen.
- Uram, azt pusmogják, persze én nem, csak az Uraság többi alattvalója, hogy Ön nem is a tengert látta, hanem íz...khm...
- Bökd már ki, Loki!

- Szóval, hogy Ön csak egy autósóban járt. – világosította fel a patkány a nyestet miközben nagyot nyelt.

- Ebből elég! Hálátlanok vagytok, mint a kétlábúak.

- Mint a tyúkok? – kérdezte értetlenkedve Loki.

- Nem! Mint az emberek! – mutatott a Toyotát vezető férfire Gilbert.

A kétlábú fura mód egy fenyőfát próbált kirángatni a kisautóból miközben a családja a romos házból kitódulva éppen megrohamozta őt. A népes család körbeállta a hazaérkező embert majd felváltva ordibálni kezdtek vele.

- Na ezeknek meg mi bajuk van? – töprengett Gilbert.

- Valószínűleg nem tetszik nekik, hogy vacsorára túlevelet esznek – okoskodott Loki.

- Apropó, mennyi tojást tojtak a tyúkok, Loki?

- Tyúk. – helyesbített a patkány.

- Már csak Klotild maradt... – emlékeztette Loki Gilbertet.

- Áhh, valóban. – dörzsölte meg a barnabundás menyét a fehér pocakját.

- Szóval mennyi tojást gyűjtöttél be Klotildtól?

- Négyet, Uram!

- És mennyit ettél meg?

- Nem szeretem a tojást, Uram!

- Mennyit?

- Egyet. Talán kettőt.

- És még úgy maradt négy?

- A matematika szabálya szerint, nem, Uram!

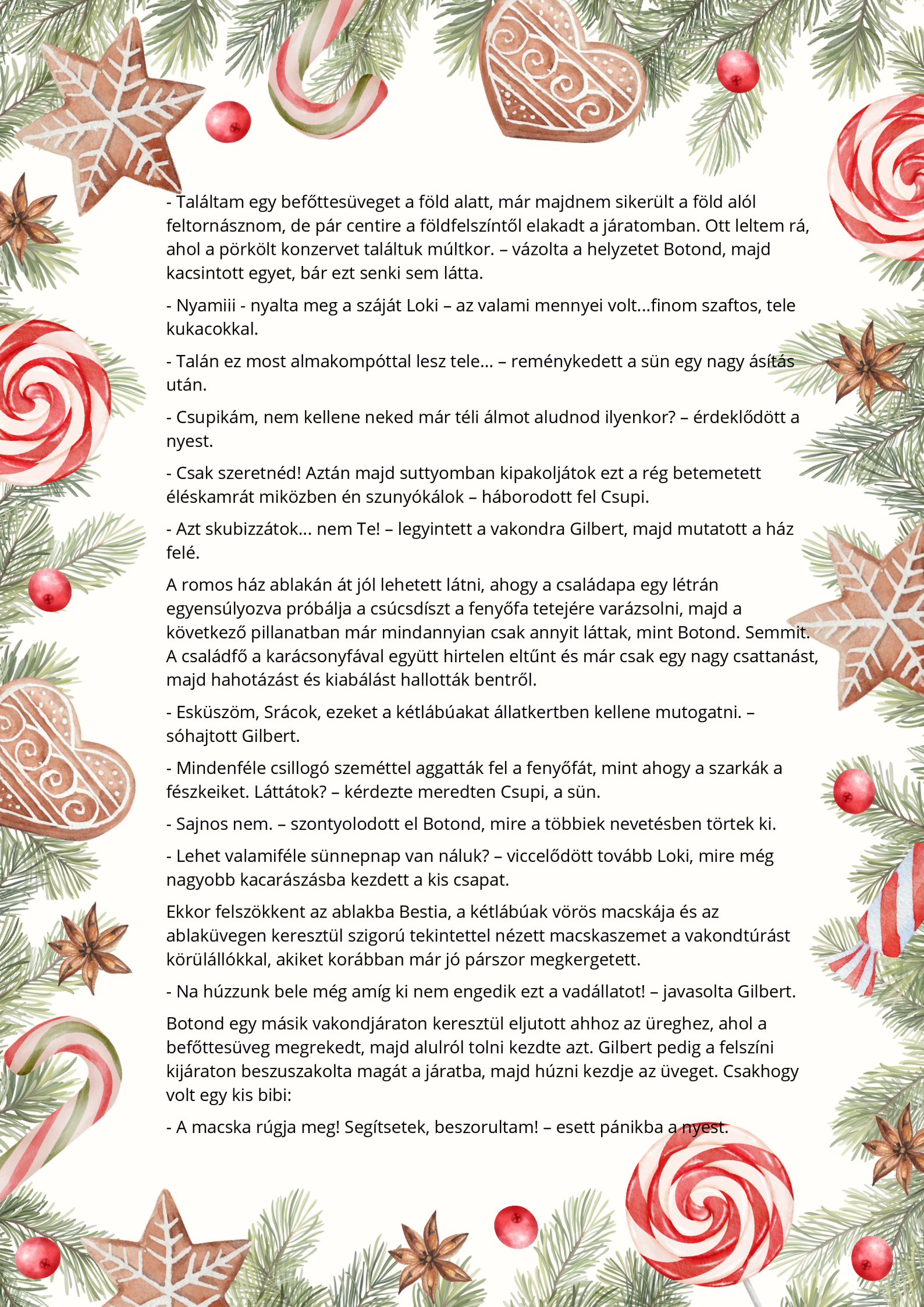
Gilbert, próbált lehiggadni: - Fárasztó vagy, Loki.... van más jelenteni valód?

- Nincs, Uram! ... azaz...elnézést kérek Öményéségétől, de lenne még itt valami: Botond, a vakond kéri az Ön segítségét. Azt mondja sürgős.

- Akkor talán ezzel kellett volna kezdened, Lokikám, na gyerünk!

Ezt követően az Úr s az ő szolgálja leereszkedtek az erkélyről és a kert végében lévő vakondtúrához szaladtak. Botond, a vakond és Csupi, a süni már várták őket.

-Na mi a helyzet, Srácok, találatok valamit? – kérdezte a nyest.

- Találtam egy befőttesüveget a föld alatt, már majdnem sikerült a föld alól feltornásznom, de pár centire a földfelszíntől elakadt a járatomban. Ott leltem rá, ahol a pörkölt konzervet találtuk múltkor. – választa a helyzetet Botond, majd kacintott egyet, bár ezt senki sem látta.

- Nyamiii - nyalta meg a száját Loki – az valami mennyei volt...finom szaftos, tele kukacokkal.

- Talán ez most almakompóttal lesz tele... – reménykedett a sün egy nagy ásítás után.

- Csupikám, nem kellene neked már téli álmod aludnod ilyenkor? – érdeklődött a nyest.

- Csak szeretnéd! Aztán majd suttyomban kipakoljátok ezt a rég betemetett éléskamrát miközben én szunyókálok – háborodott fel Csupi.

- Azt skubizzátok... nem Te! – legyintett a vakondra Gilbert, majd mutatott a ház felé.

A romos ház ablakán át jól lehetett látni, ahogy a családapa egy létrán egyensúlyozva próbálja a csúcsdíszt a fenyőfa tetejére varázsolni, majd a következő pillanatban már mindannyian csak annyit láttak, mint Botond. Semmit. A családfő a karácsonyfával együtt hirtelen eltűnt és már csak egy nagy csattanást, majd hahotázást és kiabálást hallották bentről.

- Esküszöm, Srácok, ezeket a kétlábúakat állatkertben kellene mutogatni. – sóhajtott Gilbert.

- Mindenféle csillogó szeméttel aggatták fel a fenyőfát, mint ahogy a szarkák a fészkeiket. Láttátok? – kérdezte meredten Csupi, a sün.

- Sajnos nem. – szontyolodott el Botond, mire a többiek nevetésben törtek ki.

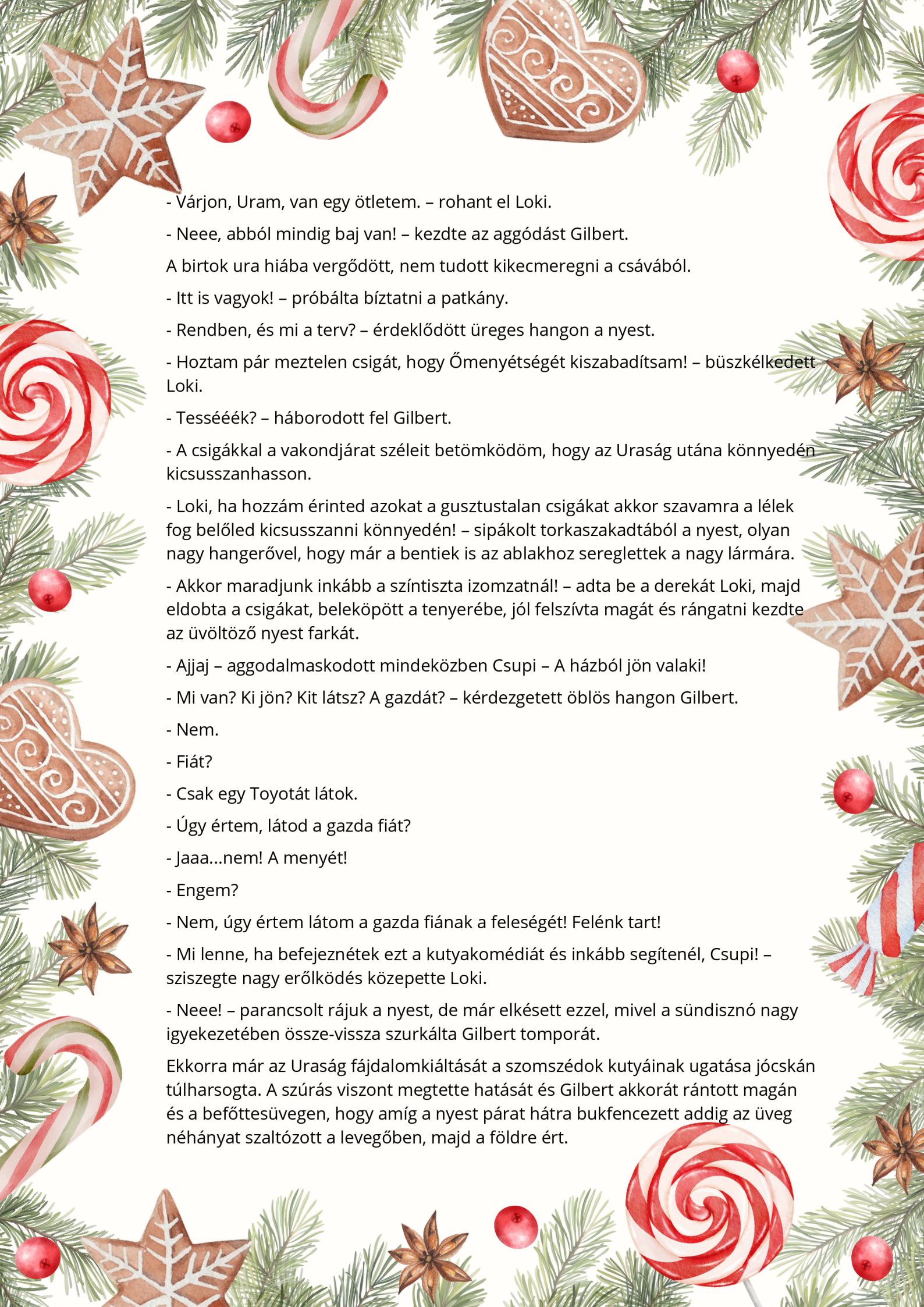
- Lehet valamiféle sünnepnap van náluk? – viccelődött tovább Loki, mire még nagyobb kacarászásba kezdett a kis csapat.

Ekkor felszökkent az ablakba Bestia, a kétlábúak vörös macskája és az ablaküvegen keresztül szigorú tekintettel nézett macskaszemet a vakondtúrást körülállókkal, akiket korábban már jó párszor megkergetett.

- Na húzzunk bele még amíg ki nem engedik ezt a vadállatot! – javasolta Gilbert.

Botond egy másik vakondjáraton keresztül eljutott ahhoz az üreghez, ahol a befőttesüveg megrekedt, majd alulról tolni kezdte azt. Gilbert pedig a felszíni kijáraton beszuszakolta magát a járatba, majd húzni kezdte az üveget. Csakhogy volt egy kis bibi:

- A macska rúgja meg! Segítsetek, beszorultam! – esett pánikba a nyest.

- Várjon, Uram, van egy ötletem. – rohant el Loki.

- Neee, abból mindig baj van! – kezdte az aggódást Gilbert.

A birtok ura hiába vergődött, nem tudott kikecmeregni a csávából.

- Itt is vagyok! – próbálta biztatni a patkány.

- Rendben, és mi a terv? – érdeklődött üreges hangon a nyest.

- Hoztam pár meztelen csigát, hogy Őmenyéségét kiszabadítsam! – büszkélkedett Loki.

- Tessééék? – háborodott fel Gilbert.

- A csigákkal a vakondjárat széleit betömködöm, hogy az Uraság utána könnyedén kicsusszanhasson.

- Loki, ha hozzám érinted azokat a gusztustalan csigákat akkor szavamra a lélek fog belőled kicsusszanni könnyedén! – sipákkolt torkaszakadtából a nyest, olyan nagy hangerővel, hogy már a bentiek is az ablakhoz sereglettek a nagy lármára.

- Akkor maradjunk inkább a szintisza izomzatnál! – adta be a derekát Loki, majd eldobta a csigákat, beleköpött a tenyerébe, jól felszívta magát és rángatni kezdte az üvöltöző nyest farkát.

- Ajjaj – aggodalmaskodott mindeközben Csupi – A házból jön valaki!

- Mi van? Ki jön? Kit látsz? A gazdát? – kérdezgetett öblös hangon Gilbert.

- Nem.

- Fiát?

- Csak egy Toyotát látok.

- Úgy értem, látod a gazda fiát?

- Jaaa...nem! A menyét!

- Engem?

- Nem, úgy értem látom a gazda fiának a feleségét! Felénk tart!

- Mi lenne, ha befejeznétek ezt a kutyakomédiát és inkább segítenél, Csupi! – sziszegte nagy erőlködés közepette Loki.

- Neee! – parancsolt rájuk a nyest, de már elkésett ezzel, mivel a sündisznó nagy igyekezetében össze-vissza szurkálta Gilbert tomporát.

Ekkorra már az Uraság fájdalomkiáltását a szomszédok kutyáinak ugatása jócskán túlharsogta. A szúrás viszont megtette hatását és Gilbert akkorát rántott magán és a befőttesüvegen, hogy amíg a nyest párat hátra bukfencezett addig az üveg néhányat szaltózott a levegőben, majd a földre ért.

A nyest, a patkány, valamint a sündisznó még pár pillanatig csalódottan bámulta a pénzermékkal, ékszerekkel, drágakövekkel és más haszontalansággal teli befőttesüveget. Ekkor érkezett meg a fél papucsát a kezében lóbáló asszonyosság és szétcsapott közöttük. A kis állatsereg a közeli bokorba menekült. Az asszony mérges arckifejezését az üveg tartalmának látványa teljesen átrendezte. Csókolgatni kezdte az üveget, kurjongatott örömeiben és valamiféle bugyuta táncot lejtve visszaszambázott a házba. Gilbert és Loki szótlanul váltak el barátaiktól és az erkélyen is csak csendben várták az éjjel eljövetelét, ami még igencsak messze volt.

Az eset után nem sokkal rokonok, barátok érkeztek a romos házhoz. Hoztak ételt, italt bőséggel. A jókedvű gazda harsányan üdvözölte őket, majd betessékelte a látogatókat a házba.

- Látod, Loki, erről beszélek...hálátlanok az emberek. Jó, talán az autószerelő Pista bácsit leszámítva. Ő kedves. Törődik velem, néha még tejet is kitesz nekem egy tálkába és egyszer meg is simogatott.

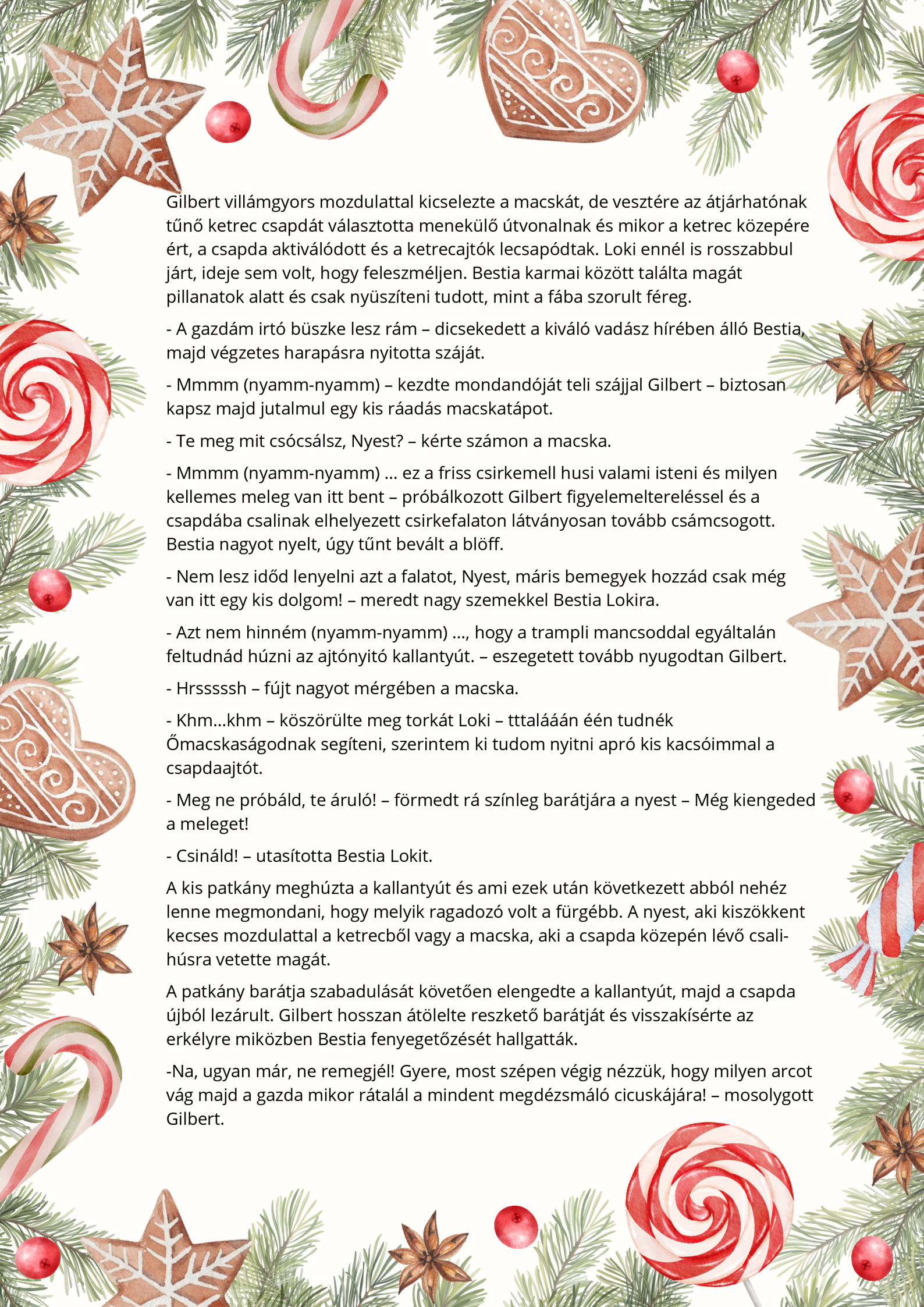
- Uram, ez azért lehet, mert már alig lát az öregember és kóbor macskának nézi Önt.

Az Uraságnak nem volt kedve vitába szállni a szolgájával, még hosszasan időztek némán és éhesen az erkélyen. Aztán egyszer csak kinyílt a bejárati ajtó és a vendéglátók a teraszra elkezdtek kihordani azokat az ételeket, melyeknek a hűtőben már nem jutott hely. Nem akarták, hogy megromoljon a sok finomság inkább kitették az edényeket a téli hidegbe.

- Lehet mégiscsak sünnepnap van, Lokikám! – jött vissza az életkedve Gilbertnek.

A két barát izgatottan leereszkedett az ereszcsontról az erkélyről a teraszra. Nyomban nekiláttak felderíteni, hogy mit rejtenek az edények és tálak. Gilbert egy nagyobb fazékból halászlévet lefetyelt, Loki méretéből adódóan egy laposabb tálból kacsamáját lakmározott. Az önfeledten eszegető állatoknak nem tűnt fel sem az edények mellett elhelyezett nyestcsapda, sem a mögéjük lopakodó házimacska.

- Micsoda kellemes karácsonyi meglepetés! – hozta rá a frászt Bestia a kis bundás ételtolvajokra.

Gilbert villámgyors mozdulattal kicselezte a macskát, de vesztére az átjárhatónak tűnő ketrec csapdát választotta menekülő útvonalnak és mikor a ketrec közepére ért, a csapda aktiválódott és a ketrecajtók lecsapódtak. Loki ennél is rosszabbul járt, ideje sem volt, hogy feleszméljen. Bestia karmai között találta magát pillanatok alatt és csak nyüszíteni tudott, mint a fába szorult féreg.

- A gazdám irtó büszke lesz rám – dicsekedett a kiváló vadász hírében álló Bestia, majd végzetes harapásra nyitotta száját.

- Mmmm (nyamm-nyamm) – kezdte mondandóját teli szájjal Gilbert – biztosan kapsz majd jutalmul egy kis ráadás macskatápot.

- Te meg mit csócsálsz, Nyest? – kérte számon a macska.

- Mmmm (nyamm-nyamm) ... ez a friss csirkemell hús valami isteni és milyen kellemes meleg van itt bent – próbálkozott Gilbert figyelemeltereléssel és a csapdába csalinak elhelyezett csirkefalaton látványosan tovább csámcsogott. Bestia nagyot nyelt, úgy tűnt bevált a blöff.

- Nem lesz időd lenyelni azt a falatot, Nyest, máris bemegyek hozzád csak még van itt egy kis dolgom! – meredt nagy szemekkel Bestia Lokira.

- Azt nem hinném (nyamm-nyamm) ..., hogy a trampli mancsoddal egyáltalán feltudnád húzni az ajtónyitó kallantyút. – eszegetett tovább nyugodtan Gilbert.

- Hrrssssh – fújta nagyot mérgében a macska.

- Khm...khm – köszörülte meg torkát Loki – ttalááán één tudnék Őmacskaságodnak segíteni, szerintem ki tudom nyitni apró kis kacsóimmal a csapdaajtót.

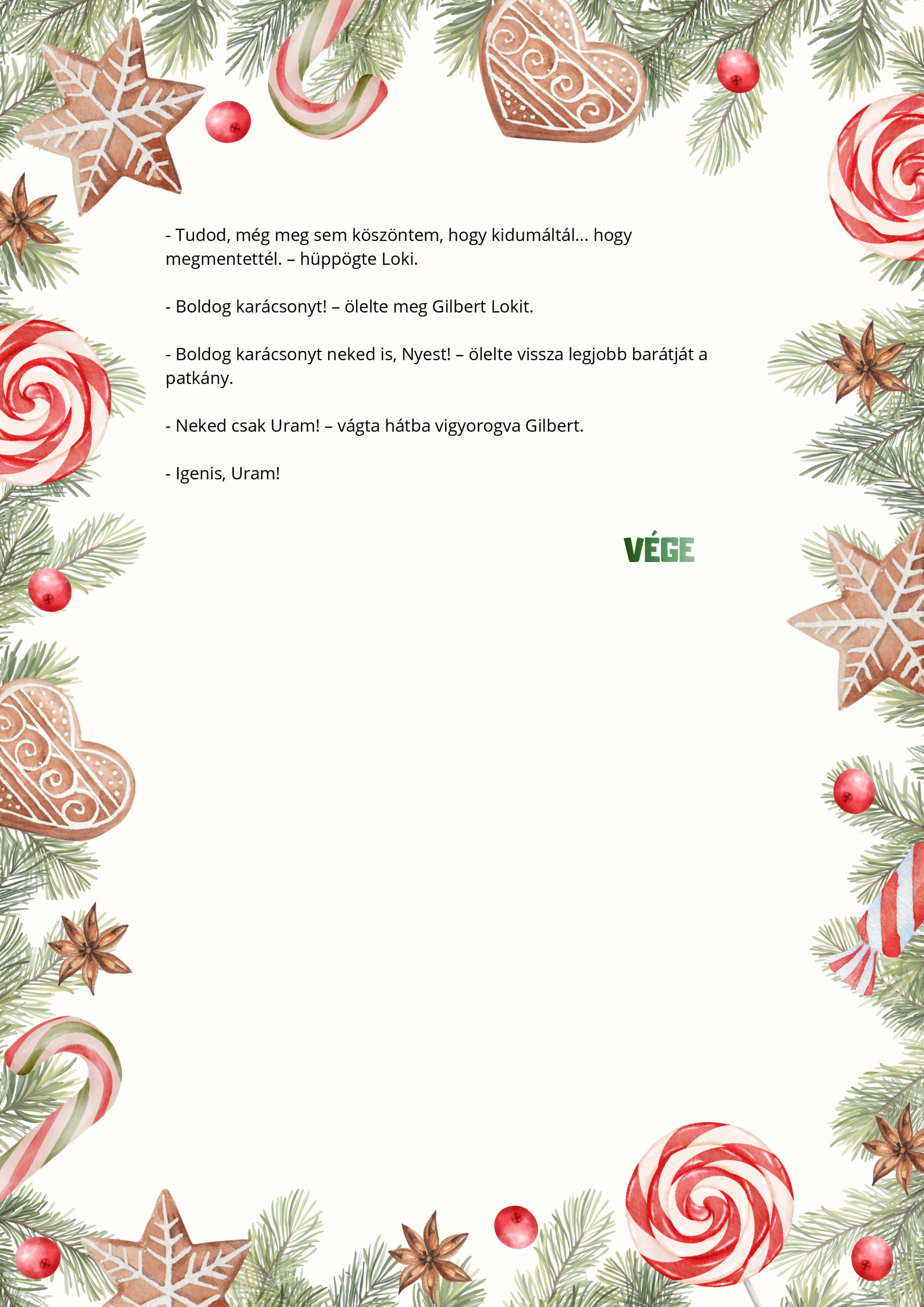
- Meg ne próbáld, te áruló! – förmedt rá színleg barátjára a nyest – Még kiengeded a meleget!

- Csináld! – utasította Bestia Lokit.

A kis patkány meghúzta a kallantyút és ami ezek után következett abból nehéz lenne megmondani, hogy melyik ragadozó volt a fürgébb. A nyest, aki kiszökkent kecses mozdulattal a ketrecből vagy a macska, aki a csapda közepén lévő csali húsrá vetette magát.

A patkány barátja szabadulását követően elengedte a kallantyút, majd a csapda újból lezárult. Gilbert hosszan átölelte reszkető barátját és visszakisérte az erkélyre miközben Bestia fenyegetőzését hallgatták.

-Na, ugyan már, ne remegjél! Gyere, most szépen végig nézzük, hogy milyen arcot vág majd a gazda mikor rátalál a mindent megdézsmáló cicuskájára! – mosolygott Gilbert.

- Tudod, még meg sem köszöntem, hogy kidumáltál... hogy megmentettél. – hüppögte Loki.

- Boldog karácsonyt! – ölelte meg Gilbert Lokit.

- Boldog karácsonyt neked is, Nyest! – ölelte vissza legjobb barátját a patkány.

- Neked csak Uram! – vágta hátba vigyorogva Gilbert.

- Igenis, Uram!

VÉGE